

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: J. J., zast. Mgr. Bc. Janem Šrajem, LL.M., advokátem se sídlem K Nemocnici 168/18, Nový Jičín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. MSK 96872/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 2. 2024, č. j. 22 A 1/2023-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci bylo rozhodnutím Městského úřadu Břidličná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 5. 2022, č. j. MUBD 1696/2022 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), nařízeno odstranění stavby nazvané „Objekty – chaty“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území x. Jednalo se o dva objekty:

- objekt č. 1, na jižní straně pozemku, dřevostavba o rozměrech 2,80 x 5,90 m, s přístřeškem o rozměrech 1,60 x 5,90 m, se sedlovou střechou krytou plechem, se třemi okny, jedněmi vstupními dveřmi, bez vnitřního členění, s půdním prostorem přístupným po pevném dřevěném schodišti, bez vnitřního vybavení a napojení na technickou infrastrukturu;
- objekt č. 2, na západní straně pozemku, dřevostavba o rozměrech 4,95 x 4,90 m, se sedlovou střechou krytou plechem, se čtyřmi okny, jedněmi vstupními dveřmi, stavba je z dřevěných kůlů, s dřevěnou podlahou, půdním prostorem přístupným po snímatelném schodišti, bez vnitřního členění a napojení na technickou infrastrukturu.

(dále jen „stavby“ nebo samostatně „objekt č. 1“ a „objekt č. 2“).

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl výše napadeným rozhodnutím.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl. Krajský soud neshledal důvodnými námitky stran zaslání prvoinstančního rozhodnutí pouze žalobci, nikoliv jeho právnímu zástupci, neuspořádaného spisu, neúplného protokolu z kontrolní prohlídky a vyjádření Městského úřadu v Rýmařově, odboru životního prostředí (dále jen „odbor životního prostředí“), ze dne 21. 1. 2022 k tomu, zda lze stavby podřadit pod § 79 odst. 2 písm. l) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „starý StZ“), jako stavby pro lesní hospodářství a výkon práva myslivosti.

[4] K posouzení charakteru a účelu staveb krajský soud konstatoval, že stavby mají nejbližší ke stavbám pro rekreaci, o čemž svědčí jejich okna, veranda, pevné schodiště do podkroví, tedy prvky, které nejsou nutné ani hospodárné pro účely skladování techniky či zásob pro zvěř, jak tvrdil žalobce. Žalobce v průběhu správního i soudního řízení měnil podrobnosti k využití staveb – stavby měly sloužit k hospodaření v lese, dále jako včelín či krmelec pro zvěř. Žalobcův poukaz na to, že stavby jsou bez izolace a nelze k nim přivést přípojky, nebyl pro řízení o odstranění stavby relevantní. Krajský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazu fotografií maringotky (dle žalobce objekt č. 1) pro opožděnost a závěrem uzavřel, že stavby neodpovídají žádné z kategorií využití hlavního, přípustného či podmíněně přípustného pro plochy lesní – lesů hospodářských (L) v územním plánu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku zmatečnosti, srozumitelnosti, tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Stěžovatel je přesvědčen, že stavby postavil v souladu s § 79 odst. 2 písm. l) starého StZ, proto nezačal jakékoliv úkony k legalizaci staveb.

[7] Stěžovatel poskytoval stavebnímu úřadu součinnost a poukázal na to, že v protokolu z kontrolní prohlídky nebyly uvedeny jím požadované informace, proto odmítl protokol podepsat. Stěžovatel požadoval po pracovníci stavebního úřadu zanést do protokolu, že jedna ze staveb, objekt č. 1 – maringotka – je připraven k „dovybudování“ na pojízdný včelín, poté bude umístěn na lukách a pastvinách podle potřeb. Dále v průběhu soudního řízení byla doložena fotodokumentace, která nebyla provedena jako důkaz, a ze které bylo zřejmé, že maringotka byla otažena na nové místo. Objekt č. 1, maringotka, není stavbou a napadené rozhodnutí je v této části zmatečné, nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

[8] Stran druhé ze staveb, objektu č. 2, stěžovatel trvá na tom, že se jedná o stavbu pro hospodaření v lese dle § 79 odst. 2 písm. l) starého StZ a myslivecké zařízení (seník

pokračování

a sklad pro umístění krmiva pro zvěř). Takové zařízení nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby, ani územní souhlas.

[9] Dále stěžovatel brojí proti tomu, že jeho stížnost, kterou podal po zahájení správního řízení o odstranění stavby ke Krajskému úřadu pro Moravskoslezský kraj, konkrétně proti zařazení staveb mezi chaty, byla předána stavebnímu úřadu v Břidličné. Stížnost má totiž řešit ten, proti kterému stížnost směřuje, tedy krajský úřad.

[10] Dle stěžovatele obytné stavby, mezi které patří chaty, musí splňovat základní podmínky pro obyvatelnost specifikované v § 3 a § 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb. o technických požadavcích na stavby, účinné do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“). Jeho stavby tyto podmínky nesplňují. Nejsou tam obytné místnosti, dostupné inženýrské sítě, stavební konstrukce je provedena z dřevěných kůlů, stavba nemá vytápění, tepelnou izolaci ani izolaci proti vlhkosti, nemá sociální zařízení a pevné základy. Jedná se neobyvatelnou dočasnou stavbu. K objektu č. 2 stěžovatel odkázal na pasáž v bodě 7. napadeného rozsudku, ve kterém byla popsána stavba a tvrzení stěžovatele k využití stavby uplatněné ve správním řízení. K tomu stěžovatel zopakoval, že objekt č. 2 měl dočasný charakter.

[11] Dále stěžovatel upozornil na to, že žalovaný, ani orgán životního prostředí, před vydáním napadeného rozhodnutí nikdy nebyli na místě samém, neposoudili tedy dostatečně skutečný stav věci. Také se neztotožňuje s názorem krajského soudu v bodě 12. napadeného rozsudku, že pro zařazení staveb jako chat je podstatný počet oken, jejich umístění, vstupní dveře, pevné schodiště, umístění staveb v terénu na konci příjezdové cesty. Žádný právní předpis totiž nezakazuje ani nepředepisuje, že stavby pro hospodaření v lese nesmí mít okna nebo vstupní dveře apod. Žalobce vysvětlil důvody umístění staveb v terénu a to, že okna sloužila jako manipulační, vstupní dveře k uzavření objektu před vstupem cizích osob, neboť objekt měl být využíván k uložení techniky.

[12] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s napadeným rozsudkem a navrhl kasační stížnost zamítnout. Dle žalovaného stěžovatel v kasační stížnosti nereagoval na posouzení krajským soudem a pouze opakovaně, stejně jako v žalobě, tvrdí, že jedna ze staveb, objekt č. 2, je svým charakterem stavbou lesního skladu dle § 2 odst. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 239/2017 Sb., o technických požadavcích pro stavby pro plnění funkce lesa, účinné do 31. 12. 2023 (dále jen „vyhláška č. 239/2017 Sb.“), pro jejíž realizaci zákon nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas [viz § 79 odst. 2 písm. l) starého StZ], a nemohla tak být předmětem řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) stejného zákona. Stěžovatel poprvé v kasační stížnosti uvádí, že objekt č. 2 má dočasný charakter a že byl odstraněn po ukončení činnosti při údržbě a správě lesa. K objektu č. 1 stěžovatel opakovaně tvrdí, že se jedná o maringotku, která plní funkci pojízdného včelínu.

[13] Žalovaný poukázal na to, že stěžovatel v průběhu soudního i správního řízení měnil tvrzený způsob využití staveb se snahou podřadit je pod ta ustanovení starého StZ, podle kterých by realizace těchto staveb nevyžadovala rozhodnutí ani opatření stavebního úřadu. Při ústním jednání v rámci soudního řízení stěžovatel nově tvrdil, že jedna ze staveb zůstává nadále původní maringotkou.

[14] K podrobnostem posouzení využití staveb žalovaný odkázal na prvoinstanční a napadené rozhodnutí. Správní orgán se při dokazování nemůže spokojit s tvrzením účastníka řízení, ale musí ve veřejném zájmu zjistit všechny důležité okolnosti řešené věci (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „správní řád“]). Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve správním řízení tvrdil, že jedna ze staveb je svým charakterem stavbou lesního skladu, stavební úřad se obrátil na příslušný orgán ochrany lesa, odbor životního prostředí, který dospěl k závěru, že stavbu nelze považovat za stavbu pro plnění funkce lesa dle § 2 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 239/2017 Sb. Objekt č. 2 tedy nelze podřadit pod stavbu dle § 79 odst. 2 písm. m) starého StZ, tedy stavbu do 30 m² a do 5 m výšky, bez podsklepení.

[15] Stran objektu č. 1, stavby včelína, žalovaný uvedl, že taková stavba je stavbou pro chovatelství, která pro své umístění vyžaduje územní rozhodnutí nebo územní souhlas, pro její realizaci nevyžaduje stavební povolení pouze v případě, že se jedná o stavbu do 16 m² a do 5 m výšky. Uvedené parametry nesplňuje ani jedna z posuzovaných staveb. Závěrem popsal, co se rozumí stavbou dle § 2 odst. 1 písm. m) vyhlášky č. 239/2017 Sb.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti. Kasační námitky jsou buďto nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s., nebo velmi obecné.

[19] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[20] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož takové rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě závěry krajského soudu. V žádném případě nepostačuje, aby kasační stížnost toliko opakovala žalobní námitky, byť v jiné formulaci (shodně také rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1 As 76/2022-41, odst. [18], nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 9 Afs 70/2023-73, odst. [36]).

[21] Kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a bude jako nepřípustná odmítnuta dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (shodně také usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, odst. [12]). Nejvyšší správní soud v tomto usnesení v odst. [7] a [8] uvedl, že „v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly

pokračování

argumentačně na úrovni. ... smyslem povinného zastoupení bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.“

[22] Obdobně jsou nepřipustné kasační důvody, které směřují pouze proti postupu ve správním řízení či výlučně proti rozhodnutí žalovaného (viz rozsudek č. j. 9 Afs 70/2023-73, odst. [38]).

[23] Z následujících kasačních námitek nevyplývá žádná konkrétní právní polemika se závěry krajského soudu. Stěžovatel opakuje žalobní argumentaci, že obě stavby jsou vybudovány v souladu s § 79 odst. 2 písm. l) starého StZ, nevyžadují rozhodnutí o umístění stavby, ani územní souhlas. Stejnou argumentaci pak zaujímá znovu konkrétně ve vztahu k objektu č. 2. (kasační tvrzení shrnutá v odst. [6] a [8] tohoto rozsudku). Tyto námitky odpovídají žalobním námitkám na str. 3 žaloby na č. l. 2 spisu krajského soudu. Stěžovatel dále stejně jako v žalobě tvrdí, že stavby nesplňují základní technické požadavky dané vyhláškou č. 268/2009 Sb., toto zdůvodňuje tím, že stavby jsou neobyvatelné (kasační tvrzení shrnuté v odst. [10] tohoto rozsudku). Tato námitka odpovídá žalobní námitce obsažené na str. 3 žaloby. Oproti žalobě stěžovatel v kasační stížnosti upřesňuje, že se jedná o § 3 a § 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb., nicméně z těchto ustanovení nevyvozuje žádné jiné závěry, než které zaujímá v žalobě.

[24] Další kasační námitky Nejvyšší správní soud shledal nepřipustnými ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. z důvodu, že je stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Konkrétně se jedná o kasační námitku shrnutou v odst. [9] tohoto rozsudku týkající se podané stížnosti proti rozhodnutí stavebního úřadu a tvrzení v odst. [10] tohoto rozsudku, že se jedná o stavby dočasné.

[25] Ze stejného důvodu je nepřipustná taktéž kasační námitka shrnutá v odst. [7] tohoto rozsudku týkající se objektu č. 1, dle stěžovatele maringotky. Stěžovatel sice v kasační stížnosti navazuje na tvrzení vznesené při ústním jednání u krajského soudu, že objekt č. 1 je maringotkou, tedy není stavbou, a že maringotka byla otažena, nicméně dle krajského soudu se jednalo o nové, tedy opožděně uplatněné žalobní tvrzení (viz bod 12. a 13. napadeného rozsudku). Stěžovatel proti tomuto závěru krajského soudu nijak nebrojí, pouze opakuje a rozšiřuje tvrzení uplatněné před soudem po uplynutí lhůty k podání žaloby. S ohledem na opožděnost žalobní námitky krajský soud nemusel provádět důkaz fotografií maringotky, což správně v bodě 13. napadeného rozsudku zdůvodnil.

[26] Kasační soud závěrem uvádí, že se nebude zabývat ani stěžovatelovým zdůvodněním umístění staveb na pozemku, jelikož poznámka krajského soudu k umístění staveb byla uvedena nad rámec odůvodnění, tedy nebyla nosným důvodem napadeného rozsudku (viz bod 12. napadeného rozsudku). Blíže k nepřipustnosti kasační námitky proti argumentaci krajského soudu uvedené *obiter dictum* viz rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 Azs 51/2022-39, odst. [13], nebo ze dne 7. 2. 2025, č. j. 3 As 267/2023-47, odst. [52].

[27] Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než posoudit jediné dvě přípustné kasační námitky. První z nich se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to z důvodu, že

žalovaný ani odbor životního prostředí nebyli před vydáním napadeného rozhodnutí na místě samém, tedy neprovedli místní šetření. V prvé řadě kasační soud upozorňuje, že se jedná o velmi obecnou námitku, stěžovatel netvrdí, jaký by případná procesní vada měla vliv na napadené rozhodnutí, ani blíže netvrdí, co mělo být při místním šetření správními orgány zjištěno. Pokud stěžovatel touto kasační námitkou navazuje na tvrzení, že se jednalo o stavby dočasné, které měly být po ukončení údržby a správy lesa odstraněny, kasační soud výše vysvětlil, že se jedná o nově vznesené kasační námitky, které nebyly uplatněny před krajským soudem, ačkoliv mohly být (viz odst. [24] tohoto rozsudku).

[28] Pokud stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav obecně, kasační soud upozorňuje na tzv. zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu, dle kterého jsou správní orgány povinny řádně zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze správního spisu vyplývá, že dne 19. 4. 2022 byla stavebním úřadem provedena kontrolní prohlídka na místě samém. Z této prohlídky byl vypracován protokol, který stěžovatel odmítl podepsat z důvodu, že mu to poradil jeho právník (viz protokol z kontrolní prohlídky na č. l. 12 správního spisu stavebního úřadu). Stěžovatel sice v odvolání brojil proti tomu, že odbor životního prostředí neprovedl místní šetření, žalovaný tuto námitku vypořádal s tím, že odbor životního prostředí nebyl dotčeným orgánem, jeho vyjádření nemělo povahu závazného podkladu pro prvoinstanční rozhodnutí a sám stavební úřad místní šetření provedl (viz str. 13 napadeného rozhodnutí). Jiné pochybení stěžovatel stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu nenamítal. Žalovaný tedy považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný v souladu s § 3 správního řádu a nelze mu vytýkat, že neprovedl místní šetření. Kasační námitka je nedůvodná.

[29] Stěžovatel dále nesouhlasil s tvrzením krajského soudu v bodě 12. napadeného rozsudku, které dle stěžovatele spočívalo v tom, že pro rozhodnutí o zařazení objektu jako chaty je podstatný počet oken, jejich umístění, vstupní dveře, pevné schodiště či umístění stavby v terénu. Kasační soud se s tímto neztotožňuje, naopak považuje kasační námitku za zavádějící. Krajský soud v bodě 12. napadeného rozsudku stěžovatelem uvedený závěr nezaujal, naopak konstatoval, že pojem „chata“ bylo pouze označení používané správními orgány, nepodmínil „naplnění znaků pojmu chaty“ existencí oken, dveří či pevného schodiště. Na uvedeném nic nezmění ani tvrzení stěžovatele, že žádný právní předpis nezakazuje, že by stavby pro lesní hospodářství, výkon práva myslivosti či zemědělství neměly mít okna či dveře a také zdůvodnění zasazení oken a dveří do staveb. Krajský soud ve shodě se žalovaným přesvědčivým způsobem zdůvodnil, proč se o takové stavby nejedná (viz bod 12. napadeného rozsudku a str. 9 a násl. napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti proti tomuto posouzení nebrojí kvalifikovanou právní argumentací, kasační soud v podrobnostech odkazuje na napadený rozsudek a napadené rozhodnutí (obecnost kasačních námitek ovlivňuje podrobnost jejich posouzení ze strany kasačního soudu, viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 115/2014-36, odst. [14]). Kasační námitka je tedy nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

pokračování

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu